

Kapitola

PRVNÍ

Lenora

Lenora 12, Vaughn 13

NIC JSI NEVIDĚLA.
*Nepřijde si pro tebe.
Neviděl ti obličej.*

Celá jsem se třásla, když jsem se pokoušela vymazat si z paměti scénu, které jsem byla před chvílí svědkem.

Zavřela jsem oči a houpala se ze strany na stranu, stočená jako kreveta na tvrdé matraci. Rezavé nohy postele skřípaly o podlahu.

Na hradě Carlisle jsem byla vždycky trochu ostražitá, ale ještě před chvilkou jsem si myslela, že se bojím duchů, ne studentů.

Ne třináctiletého kluka s obličejem jako socha *Spicí satyr* – stejně líně krásným a neskutečně vznešeným.

Nikdy mě nenapadlo, že se budu bát Vaughna Spencera.

Vyrostla jsem tady, ale ještě nikdy jsem se nesečkala s ničím tak děsivým, jako byl ten drzý americký kluk.

Lidé říkají, že Carlisle patří mezi nejstrašidelnější hrady v celé Británii. V pevnosti ze 17. století údajně žili hned dva duchové. Prvního popsal lokaj, který byl zavřený před pár desítkami let ve sklepení. Přisahal, že viděl ducha madame Tindallové, jak prochází zdí, prosí o vodu a tvrdí, že ji otrávil manžel. Druhý duch – duch zmíněného manžela, lorda Tindalla – byl prý spatřen, jak se v noci potuluje po hradních chodbách a někdy se prý snaží narovnat obrazy, které visí trochu nakřivo, i když s nimi samozřejmě nepohne ani o píd'.

Říkalo se, že madame Tindallová probodla manželovi srdce nožem na steaky a pořádně jím v ráně otočila, když jí došlo, že ji otrávil. Podle legendy se chtěl oženit s mladou služebnou potom, co měl dost deseti-letí bezdětného manželství s madame Tindallovou. Lidé přísahali, že v hrudi ducha je pořád zabodnutý nůž a chvěje se, když se chechtá.

Přistěhovali jsme se sem, když tu papá před deseti lety otevřel prestižní Carlisleskou přípravnou školu pro nadané studenty. Pozval sem ty nejtalentovanější a nejnadanější studenty z celé Evropy.

A všichni přijeli. Koneckonců byl to Edgar Astalis. Sochař, jehož socha Napoleona v životní velikosti, nazvaná *Císař*, stála přímo uprostřed Champs-Élysées.

Ale všichni se taky báli oněch duchů.

Všechno na tomhle místě bylo strašidelné.

Hrad se vypínal nad mlhavým údolím v Berkshiru, jeho silueta trčela k nebi jako zkřížené černé meče. Břečťan a divoké popínavé růže se plazily po kamenných zdech kolem nádvoří a skrývaly tajné cestičky, jimiž se studenti často plížili v noci. Chodby byly hotové bludiště, které podle všeho vždycky vedlo do sochařské dílny.

Do srdce hradu.